

ส่วนที่รุ่มรึ้นและกว้างขวางภายในคฤหาสน์หุหฺรฺหาและโอโง
ถูกเนรมิตให้สวยงามสำหรับงานเลี้ยงฉลองการเรียนจบปริญญาตรีของพลการ
ลูกชายคนเดียวของคุณหญิงรัตนผู้เป็นประมุขแห่งบ้านหลังนี้

คุณหญิงเลี้ยงลูกมาเพียงลำพัง เพราะสามีได้จากโลกนี้ไปอย่างไม่มีวันกลับ
แต่การเป็นคุณแม่เลี้ยงเดี่ยวที่มีลูกสองคนไม่ใช่ปัญหาสำหรับคนเป็นแม่
อย่างเธอ เมื่อรัตนจัดเป็นผู้หญิงเก่งในระดับแถวหน้าของแวดวงสังคมเมืองไทย
ทั้งยังมีฐานะร่ำรวยอีกด้วย

เมื่อพลการเป็นลูกชายคนเดียว เธอจึงทุ่มเทความรักให้เขาอย่างเต็มที่
เพียงแต่มั่นมากเกินไปในบางครั้ง เพราะนอกจากความรักแล้ว คุณหญิงยังหวง
บุตรชายเป็นอย่างมาก

คุณหญิงรัตนยังมีลูกสาวอีกคน ชื่อ...พรวี ที่อ่อนกว่าพลการสองปี แต่
ดูเหมือนว่าผู้เป็นแม่จะรักลูกชายหัวแก้วหัวแหวนมากกว่า เพราะมองว่าเขาจะช่วย
สืบทอดวงศ์ตระกูลต่อไปได้

การจัดงานในวันนี้ก็เพราะความบ้าเท่ของลูกชายของรัตน จึงไม่แปลกที่จะ
มีเสียงซุบซิบของเพื่อนพ้องในแวดวงไฮโซว่า ‘เวอร์ ลูกชายเรียนจบแค่นี้ไม่เห็นต้อง
เลี้ยงฉลองใหญ่โตอย่างนี้ก็ได้’

แขกที่มาร่วมงานในค่ำคืนนี้ส่วนใหญ่เป็นเพื่อนพ้องของคุณหญิงรัตน และ
เพื่อนๆ ของพลการที่มาพร้อมแสดงความยินดีกับเขาด้วย

แต่คนสำคัญที่คุณหญิงรัตนต้อนรับขับสู้เป็นอย่างดีคือ...คุณหญิงสิวิกา
ที่เธอผูกสมัครักใคร่ในฐานะเพื่อนรัก แถมยังจองตัว...สุนิสา ลูกสาวคนเดียว
ของคุณหญิงสิวิกาไว้ให้ลูกชายของตัวเองด้วย

เพียงแค่ผู้เป็นแม่ไม่ได้ถามความสมัครใจของลูกๆเลยว่ *พร้อมจะโดนจับคลุมถุงชนหรือไม่*

การพูดคุยของแขกในงานหยุดลง แล้วต่างก็จับจ้องไปบนเวทีเป็นสายตาดียวกัน เมื่อพิธีกรประกาศเรียกให้พลากร พระเอกของงานในค่ำคืนนี้ขึ้นเวทีเพื่อกล่าวความรู้สึก

ชายหนุ่มผิวขาวหยวก ฟันสูงชะลูด หน้าตาหล่อเหลา เดินขึ้นไปยืนเด่นอยู่กลางเวที

พอพิธีกรส่งไมค์ให้ เขาก็กล่าวว่า

“ขอบคุณแขกผู้มีเกียรติทุกท่านมากครับที่ทำให้เกียรติในงานในค่ำคืนนี้ของผม ความจริงแล้วผมอยากให้เป็่นแค่งานเล็กๆ แต่เมื่อเป็นความประสงค์ของคุณแม่ ผมก็ไม่อยากขัดใจ ท่านมอบสิ่งที่ดีที่สุดให้ผมเสมอ”

แม้จะชื่นชมผู้เป็นแม่ต่อหน้าแขก แต่ความหมายลึกๆ บ่งบอกว่าเขาไม่อาจทำอะไรตามใจตัวเองได้มากนัก

“ดังนั้นผมจึงไม่อาจลืมขอบคุณคนสำคัญที่สุดในชีวิตผมได้ นั่นก็คือคุณแม่ของผม...ท่านเป็นคุณแม่ผู้สมบูรณ์แบบ และไม่เคยทำให้ชีวิตผมต้องขาดตกบกพร่องอะไร ขอขอบคุณครับคุณแม่ ผมรักคุณแม่เ่นะครับ”

คำเชิดชูของลูกชายทำให้น้ำตาคุณหญิงรัตนาไหลออกมาด้วยความซาบซึ้ง บรรดาแขกผู้มีเกียรติจึงละลายตาจากบนเวทีมามองคุณหญิงรัตนาด้วยความชื่นชมพร้อมเสียงปรบมือ

ด้านข้างคุณหญิงรัตนานอกจากลูกสาวแล้ว ยังมีคุณหญิงสิริกาและสุนิสา ยืนอยู่ด้วย แต่สุนิสาไม่ได้สนใจผู้ชายบนเวทีนัก เพราะเธอแอบส่งสายตาให้ชายคนหนึ่งที่มางานวันนี้ด้วย เป็นสายตาที่บ่งบอกถึงความรู้สึกพิเศษที่เธอมอบให้เขา เช่นเดียวกับสายตาเขาที่มองเธอ

“แล้ววันนี้ผมก็มีอีกเรื่องสำคัญที่จะบอกคุณแม่และแขกทุกท่าน” พลากรเปิดประเด็นให้ผู้คนสงสัย

“เรื่องสำคัญอะไรเหรอครับ หรือว่าคุณพลากรจะประกาศแต่งงาน” พิธีกร

ถามพร้อมกับปล่อยมุกแซว

“ไม่ใช่หรือครับ”

“ถ้าอย่างนั้นเรื่องอะไรครับ”

“คือ...ผมจะบอกว่าผมได้งานแล้ว ผมจะไปเป็นครูที่ปราจีนบุรีครับ...”

คำประกาศก้องของเขาทำให้รัตนาคใจเป็นที่สุด!!!

“ผมเลือกไปเป็นครูที่นั่น เพราะที่นั่นกำลังขาดแคลนครู ซึ่งผมว่าคุณแม่ต้องเห็นชอบด้วย เพราะคุณแม่ก็ทำงานด้านสังคมสงเคราะห์ ช่วยเหลือคนตกทุกข์ได้ยากเหมือนกัน...”

พลการฉลาดพอจะพูดถึงเรื่องนี้บนเวที ขึ้นพูดกับแม่ตรงๆ แม่ต้องไม่ยอมแน่ เพราะเขาเคยเกริ่นแล้วว่าหากเรียนจบก็อยากไปเป็นครูที่ต่างจังหวัด แต่แม่ประกาศหนักแน่นแล้วว่าไม่มีทางยอม

ฝ่ายคุณหญิงรัตนาก็รู้ดีว่าลูกชายใช้วิธีนี้เพื่อมัดมือชก ซึ่งเธอไม่มีทางยอมอีกเช่นกัน เพียงแต่ตอนนี้เธอยังพูดหรือทำอะไรไม่ได้ นอกจากบ่นหน้ายิ้มตามน้ำไป

อีกหนึ่งเหตุผลสำคัญที่พลการอยากไปทำงานไกลๆ ก็เพื่อหลีกเลี่ยงการโดนจับคลุมถุงชนนั่นเอง

“ขอเสียงปรบมือให้กับความสำเร็จในการทำงานเพื่อสังคมของคุณพลการหน่อยครับ...ถอดแบบจากคุณแม่มาไม่มีผิดเลย” เสียงปรบมือดังขึ้นอีกรอบหลังพิธีกรกล่าวจบ

“ขอบคุณครับ ถ้าไม่มีอะไรแล้ว ผมขอตัวลงจากเวทีนี้ครับ...”

“ได้ยิ่งงะครับ ได้ข่าวว่าคุณพลการเสียงดี เพราะอย่างนั้นต้องรบกวนให้พระเอกของงานในค่ำคืนนี้ร้องเพลงขับกล่อมพวกเราสักเพลงแล้วครับ”

“เอ่อ...”

“อย่าทำให้แขกต้องผิดหวังสิครับ”

“ก็ได้ครับ” พลการไม่อาจจะขัดขืนได้หลังโดนเคย้นเคยออกจากพิธีกรฝึปากกล้า

“ตากรนะตากร” รัตนาระบายอารมณ์ไม่พอใจกับลูกสาว รวมถึงสีวิกาและ
สุนิสา ขณะที่ลูกชายหัวร้นยังร้องเพลงอยู่บนเวที

“คุณแม่หัวเสียเรื่องพี่กรเธอคะ”

“ก็ใช่นะสิ พี่ชายแกมันรู้ว่าแม่ไม่มีทางยอมให้มันไปทำงานบ้านอะไรนั้น
ถ้ามาพูดกับแม่ตรงๆ มันเลยประกาศบนเวทีต่อหน้าทุกคนแบบนี้”

“ดูคราวนี้พี่กรจะเอาจริงนะคะ ปกติจะต้องตามใจคุณแม่แทบทุกเรื่อง”
พรรวีออกความเห็น

“ถึงยังไงแม่ก็ไม่มีทางยอมให้มันไป”

“ใจเย็นๆเถอะนะ คุณนา” สีวิกาต้องช่วยพูดให้เพื่อนรักใจเย็นลง

“คะ แต่คุณสีกับหนูสาไม่ต้องกังวลเรื่องงานแต่งงานนะ ยังไงตากรกับ
หนูสาก็ต้องได้แต่งงานกัน”

“เอ่อ...คะ” สุนิสาจำเป็นต้องเอออไปกับผู้ใหญ่ ทั้งๆที่ความรู้สึกแท้จริงก็
ไม่ต่างจากพลากร...เธอไม่ได้รักและไม่ได้อยากแต่งงานกับเขา ทุกอย่างเป็นความ
เห็นชอบของผู้ใหญ่ทั้งนั้น

วงสนทนามีสมาชิกเพิ่มเมื่อมีคุณหญิงสองท่านเดินเข้ามาหา

“น่าชื่นชมคุณหญิงรัตนารักรักรจริงๆนะคะ ที่มีลูกชายจิตใจดีไม่ต่างจากคุณหญิง
เลย...บ้านรวยล้นฟ้า แต่อยากไปทำงานช่วยเหลือสังคมไกลถึงชายแดน” หนึ่งใน
คุณหญิงเอ่ยชื่นชม

“เอ่อ...คะ” คนถูกชมจำเป็นต้องเอออไปด้วย

“อย่างนี้เรียกว่าสายเลือดคุณแม่แรงหรือเปล่าคะ” คุณหญิงอีกคนหนึ่ง
เอ่ยขึ้นบ้าง

“คงจะเป็นอย่างนั้นละคะ...ก็เหมือนที่ลูกชายดิฉันพูดบนเวทีนั้นแหละ แก
เป็นเด็กจิตใจดี อยากช่วยเหลือสังคมที่ไม่เท่าเทียมกัน”

“ถ้าฉันมีลูกชายเหมือนคุณหญิงฉันคงมีความสุข”

“คะ แต่ตอนนี้ดิฉันขอตัวก่อนนะคะ ตากรลงจากเวทีแล้ว ดิฉันมีเรื่อง
จะคุยกับลูกชาย”

คุณหญิงรัตนนาเดินจากทุกคนตรงไปหาลูกชายที่กำลังก้าวลงจากเวที
ด้านพรรวไม่ได้ตามแม่ไป แต่เลือกเดินไปอีกทางซึ่งมีชายหนุ่มคนที่เธอ
แอบส่งตาวหานให้อยู่ยาวนานยืนอยู่

“ลูกรู้ตัวหรือเปล่าว่าพุดะไรออกไปบนเวที” คุณหญิงรัตนนาพูดกับพลากรอย่าง
ไม่สบอารมณ์ทันทีที่ลูกชายก้าวลงมาจากเวที

“อย่าอารมณ์เสียสิครับ ชีนักข่าวหรือเพื่อนคุณแม่มาได้ยินเข้าจะเป็นเรื่อง
นะครับ”

“จะไม่ให้แม่อารมณ์เสียได้ยังไง เพราะสิ่งที่ลูกพูดไปบนเวทีมันบอกว่าลูก
ขัดขืนและต่อต้านคำสั่งแม่”

“คุณแม่ครับ...”

“เอาเถอะ แม่เชื่อว่าลูกไม่ได้จริงจังในสิ่งที่พูด”

“ใครว่าล่ะครับ ผมจริงจังในสิ่งที่พูด แล้วโรงเรียนที่โน่นก็ตอบรับผมแล้ว”

ลูกชายทำให้แม่ต้องหงุดหงิดยิ่งขึ้น

“ไม่! ยังไงแม่ก็ไม่ยอมให้ลูกไปทำงานแบบนั้น ไกลก็ไกล บ้านป่าเมืองเถื่อน
ชัดๆ แถมเงินเดือนก็นิดเดียว แม่ไม่เข้าใจจริงๆ ว่าทำไมลูกถึงตัดสินใจอย่างนั้น
ไปได้”

“ก็เพราะผมอยากไปทำงานที่ผมรักและอยากทำไงครับ”

“ความจริงแล้วตอนแรกแม่ไม่น่ายอมให้แกเรียนด้านครุอะไรนี่เลย”

“ผมว่าคุณแม่กำลังทำเรื่องเล็กให้เป็นเรื่องใหญ่นะครับ”

“ถ้าลูกอยากเป็นครุจริง ทำไมต้องไปไกลขนาดนั้นด้วย”

“คุณแม่ก็รู้ว่าครูต่างจังหวัดขาดแคลน ไม่เหมือนในกรุงเทพฯ ที่มีครูเพียงพอ
กับนักเรียน”

“ไม่ใช่ว่าลูกต้องการหนีหรือหนีอะไร” ผู้เป็นแม่พูดอย่างคนรู้ทัน

“หนีอะไรครับ”

“ก็หนีการแต่งงานกับหนูสา เพราะแม่ประกาศไว้แล้วว่า ถ้าลูกกับหนูสา

เรียนจบจะให้แต่งงานกัน”

“เอ่อ...” ลูกชายอีกอึกเมื่อโดนจับได้

“ถึงกับพูดไม่ออกเลยละสิ”

“ไม่ใช่เลยครับ ผมอยากไปเพราะอยากช่วยเด็กต่างจังหวัดจริงๆ”

“ถ้าไม่ใช่ ลูกก็ไม่ต้องไป แล้วก็แต่งงานกับหนูสาละ หนูสาเหมาะกับลูกของแม่ในทุกๆด้าน”

“ยังไงผมก็ต้องไปครับ มันเป็นความตั้งใจที่แน่วแน่ของผมแล้ว”

“แต่แม่ไม่ให้ไป แล้วอย่าคิดขัดคำสั่งแม่อีก ลูกก็รู้ว่าตลอดมาลูกเดินตามเส้นทางที่แม่ขีดไว้ให้ แล้วชีวิตของลูกก็มีแต่สิ่งดีๆ”

รัตนายืนคำขาดเสียงเข้มกับลูกชายแล้วเดินหนีไป

“ตลอดมาผมตามใจคุณแม่ทุกอย่าง แต่ครั้งนี้มันจำเป็นจริงๆ ครับ”

ดูเหมือนว่าคราวนี้จะไม่มีอะไรมาหยุดความตั้งใจของชายหนุ่มผู้มุ่งมั่นได้

พรรวีเดินมาหาชายหนุ่มที่เธอรู้สึกถูกชะตาหลังส่งสายตาหวานให้กันอยู่นาน และเป็นผู้เอ่ยทักเขาก่อน

“สวัสดีค่ะ”

“สวัสดีครับ” ชายหนุ่มที่หน้าตาดีทักทายตอบ

“ยืนอยู่คนเดียวไม่เหงาหรือคะ”

“ก็เหงาครับ”

“ถ้าอย่างนั้นให้ฉันยืนคุยเป็นเพื่อนนะคะ”

“ได้เลยครับ”

“ฉันชื่อพรวี เรียกให้สนิทสนมว่าพรก็ได้ค่ะ” หญิงสาวเป็นฝ่ายรุก นิสัยของเธอ ถ้าชอบก็ไม่เคยปิดบังความรู้สึกตัวเองอยู่แล้ว

“ผมสิงหา ชื่อเล่นสิงครับ”

“แล้วมายืนอยู่ตรงนี้คนเดียว แฟนไปไหนล่ะคะ” พรวียังเชิงถาม จะได้รู้ว่าควรเดินหน้าหรือถอยหลัง

“ผมไม่มีแฟนหรอกครับ ยังโสดสนิท”

“ไม่เชื่อหรอกค่ะ”

“จริงครับ ผมจะโกหกคุณทำไม โอเคครับ ผมยอมรับว่าเคยมีแฟน แต่ก็เลิกไปหมดแล้ว นี่ถ้าจะนับกันจริงๆ ผมก็โสดมาปีกว่าแล้ว”

“ถ้าอย่างนั้นไม่รับสมัครสาวๆ ไปนั่งในหัวใจบ้างหรือคะ”

“ก็มองหาอยู่นะครับ แต่ไม่เห็นจะมีใครสนใจผมสักคน”

“แล้วถ้าฉันจะสมัคร คุณจะรับไหมคะ” หญิงสาวเป็นฝ่ายทอดสะพานให้อีกฝ่ายอย่างเต็มที่

“พูดเล่นหรือเปล่าครับ”

“ทำไมถึงคิดว่าฉันพูดเล่นล่ะคะ”

“ก็ผมเป็นแค่คนธรรมดาๆ แต่คุณเป็นถึงลูกคุณหญิงผู้สูงศักดิ์”

“คุณรู้...”

“ทำไมจะไม่รู้ล่ะครับ ผมเห็นรูปคุณในหน้าสังคมตามหนังสือบ่อยจะตายไป”

“ฉันไม่เคยมองคนที่ฐานะหรือชาติตระกูล”

“ถ้าเป็นอย่างนั้นผมก็ดีใจ”

“ว่าแต่ คุณจะรับฉันไว้พิจารณาไหมคะ”

“ผมต้องถามคำถามนั้นกับคุณมากกว่ามั้งครับ ว่าคุณจะรับผมไว้พิจารณาหรือเปล่า”

“รับค่ะ...พูดตรงๆ นะคะ ฉันชอบคุณ และอยากคบกับคุณ”

“ผมก็เหมือนกันครับ”

“ถ้าอย่างนั้นฉันขอเบอร์คุณไว้ได้ไหม”

“ได้ครับ เอาเป็นว่าเราแลกเบอร์กันไว้ก็แล้วกัน”

ทั้งสองให้เบอร์มือถือของตัวเองกับอีกฝ่าย และบันทึกไว้ในเครื่องเป็นที่เรียบร้อย จังหวะนั้นรถนาที่เดินหนีลูกชายมา พอเห็นลูกสาวยืนคุยกับผู้ชายคนหนึ่งจึงเดินเข้าไปหา

“คุยกับใครอยู่หรือลูก”

“เอ่อ...” พรรวีไม่รู้จะตอบเช่นไรดี

“ถ้าไม่มีอะไรแล้ว ผมขอตัวก่อนนะครับ” สิงหาเห็นท่าไม่ดีเลยรีบเผ่นไปก่อน

“ตอบแม่มาสิว่าผู้ชายคนนั้นเป็นใคร” แม่ยังคาดคั้นลูกสาวเสียงเข้มต่อไป
“เพื่อนค่ะ”

“เพื่อนเหรอ แม่ไม่เห็นคุ้นหน้า เพื่อนแกแม่รู้จักทุกคน”

“เราเพิ่งรู้จักกันค่ะ”

“แกว่อะไรนะ เพิ่งรู้จักอย่างนั้นเหรอ”

“ค่ะ แปลกตรงไหนคะ ที่เราเพิ่งรู้จักกันและจะเป็นเพื่อนกัน”

“รู้จักหัวนอนปลายตีนผู้ชายคนนั้นดีแค่ไหน ถึงไปทำตัวสนิทสนมกับมัน”

“คุณแม่คะ เราแค่คุยกันนะคะ ไม่ได้ทำอะไรออกนอกกลุ่มนอกทางเลย หนูว่า
คุณแม่กำลังกลัวเกินกว่าเหตุนะคะ”

“เกินกว่าเหตุอย่างนั้นเหรอ ไอ้ผู้ชายคนนั้นมันรู้แน่สิว่าแกเป็นลูกจั่น ถึง
อยากคุยกับแก ดีไม่ดีในใจมันคงคิดจะจับแก จะได้สบายไปชั่วชีวิต แล้วจะ
ทำอะไรก็ให้มันรู้ตัวไว้บ้าง อย่าลืมนะว่าแกยังเรียนแค่ปีสอง”

“หนูไม่พูดกับคุณแม่แล้วค่ะ คุณแม่เอาแต่มองโลกในแง่ร้าย” พรรวี
เดินหนีแม่ไปอย่างไม่สบอารมณ์

“กลับมาก่อนนะยายพร”

ขณะจะตามลูกสาวไป คุณหญิงรัตนาก็ต้องชะงัก เมื่อเพื่อนพ้องในแวดวง
สังคมเดินเข้ามาคุยกับเธอเสียก่อน

ณ มุมหนึ่งของงาน พลากุรเห็นสุนิสายืนคุยอยู่กับอรุณ เพื่อนรักของเขา จึงเดิน
เข้าไปหา

“สา”

“อ้าวกร...ไม่ต้องไปเป็นครูแล้วมั้ง”

“สาหมายความว่ายังไง” เขาถามอย่างงงๆ

“ก็เสียงดี ร้องเพลงเพราะขนาดนั้น ไปเป็นนักร้องออกเทปดีกว่า”

“โธ! นึกว่าเรื่องอะไร หยุดแซวได้แล้ว กรยังไม่หายอายเลยนะ แต่ก็ขัดพิธีกรไม่ได้”

“ทำไมต้องอาย กรเสียงดีชนิดนักร้องอาชีพยังต้องอาย ถ้ามารุ่นคุณก็ได้”

“จริงอย่างที่สาววานั้นแหละ” อรุณเอออไปกับสุนิสาด้วย

“สา กรขอโทษนะ”

คำขอโทษของชายหนุ่มตรงหน้าทำให้สุนิสาแปลกใจ

“ขอโทษเรื่องอะไร แล้วทำไมไม่ต้องมาขอโทษสาด้วย”

“ก็เรื่องที่กรจะไปเป็นครูที่ต่างจังหวัด แล้วกรก็มั่นใจว่าสารู้ว่าที่กรจะไป เพราะไม่ยอมแต่งงานกับสาตามที่คุณใหญ่ตกลงกันไว้”

“สารู้”

“อย่างนั้นกรขอโทษนะสา ถ้าทำให้สาเสียใจ”

“ทำไมจะต้องขอโทษด้วย สาต้องขอบคุณกรต่างหาก”

“ขอบคุณเหอขอบคุณเรื่องอะไรกัน สาทำให้กรงไปหมดแล้ว” พลากรยั้งงไปกันใหญ่

“เพราะความจริงสาก็ไม่ยอมแต่งงานกับกรเหมือนกัน พูดตามตรง อย่าโกรธสาละ...”

“ไม่โกรธหรอก”

“แล้วสาก็ไม่ได้อะไรกร ความรู้สึกของสาที่มีต่อกรคือความเป็นเพื่อนเท่านั้น”

“ถ้าอย่างนั้นเรื่องที่ผ่านมาของเรา...”

“ที่สาแสดงออกว่าชอบกรเวลาอยู่ต่อหน้าคุณแม่กับคุณป้า ก็เพราะว่าไม่อยากให้ผู้ใหญ่ต้องผิดหวังกัน”

“จริงนะสา”

“จริงสิ”

“ถ้าอย่างนั้นกรก็ตั้งใจที่กรไม่ได้เป็นฝ่ายทำให้สาต้องเสียใจ รู้หรือเปล่าว่ากรคิดเรื่องนี้มาหลายคืนกว่าจะตัดสินใจเรื่องที่คุณบอกนี่”

“ถ้าอย่างนั้นที่การแสดงออกต่อสา เวลาอยู่ต่อหน้าคุณแม่กับคุณป้าก็คงเหมือนกับสา”

“ใช่”

“เธอเป็นว่าการตัดสินใจของกร ไม่มีใครต้องเจ็บหรือเสียใจ”

“ว่าแต่ที่สาไม่ได้คิดอะไรกับกร เป็นเพราะสามคนอื่นในใจแล้ว”

“ก็ใช่”

“ใครเธอ กรรู้จักหรือเปล่า”

“รู้จักสิ รู้จักดีด้วย”

“ใครกัน” ผู้ถามขมวดคิ้วด้วยความสงสัย

“ก็ผู้ชายที่ยืนอยู่กับसानะสิ”

“อะไรนะ รุนเธอ” พลากรตกใจด้วยความคาดไม่ถึงว่าจะเป็นความจริง
“ใช่”

“ขอโทษนะ ที่ไม่เคยบอกความจริงเรื่องนี้กับแ...สา กับฉัน เรารักกัน”

อรุณตัดสินใจเป็นฝ่ายพูดเรื่องนี้เสียเอง ดีกว่าให้สุนิสาต้องเป็นฝ่ายพูด

“ฉันไม่อยากจะเชื่อเลย แล้วทำไมถึงได้ปิดมิดขนาดนี้ ขนาดฉันที่เป็นคน
โกลั้วตัวยังไม่ระแคะระคายเลย”

“ฉันกับสาต้องปิดเรื่องนี้เป็นความลับ เพราะไม่อยากให้คุณแม่ของสา
รู้ อีกอย่างแก็ก็เป็นคู่หมั้นที่จะต้องแต่งงานกับสา ขึ้นเปิดเผยความจริง ทุกอย่างจะ
ยิ่งวุ่นวาย”

“ปิดมิดจริงๆ ชนิดที่ฉันรู้ความจริงแล้วยังหน้าหงาย”

“ฉันดีใจนะที่แก็ไม่ได้คิดอะไรกับสา ฉันไม่อยากให้เพื่อนรักต้องมาแตกหัก
เพียงเพราะผู้หญิงคนเดียว”

“ขอยืนยันว่าทุกอย่างที่ฉันพูดเป็นความจริง แก็สบายใจได้ และฉันขอให้
แก็กับสารักกันโดยไม่มีอุปสรรคใดๆ มาขวางกัน”

“ขอบใจแก็มาก”

“ว่าแต่กรตัดสินใจเรื่องไปเป็นครูที่ปราจีนบุรีจริงหรือ” สุนิสาถาม เพราะ

ยังไม่ค่อยแน่ใจในเรื่องนี้นัก

“จริงสิ หรือสาไม่เชื่อ”

“ก็อยากจะเชื่ออะ แต่คุณป้านายจะยอมหรือ ท่านคงไม่ยอมให้กรไปอยู่
ไกลหูไกลตาขนาดนั้นหรอก”

“คุณแม่ยื่นคำขาดแล้วว่าไม่มีทางให้กรไป”

“ก็นั่นไง”

“แต่ก็ไม่มีอะไรจะขัดขวางความมุ่งมั่นของกรได้อีกแล้ว ยังไงกรก็ต้องไป”

“ถ้าอย่างนั้นจะไปเมื่อไหร่”

“พรุ่งนี้”

“อะไรนะ! ทำไมมันเร็วนัก”

“ซินซ้า คุณแม่ต้องหาทางไม่ให้กรไปแน่ ไม่รู้ล่ะ ครั้งนี้กรอยากไปมาก ๆ
มันเหมือนนกที่จะได้บินออกจากกรงขัง”

“ถ้าอย่างนั้นสาขอให้กรโชคดีแล้วกัน มีอะไรก็โทร.หาที่บ้าน”

“แน่นอนอยู่แล้ว แล้วอย่าลืมล่ะ...”

“ลืมอะไร”

“ก็ถ้ามีข่าวดีกับรูดเมื่อไหร่ ก็รีบวิ่งไปบอกกรทันทีเลยนะ”

“แน่นอนอยู่แล้ว ส่วนเรื่องของกร ไม่แน่นอน โชคชะตาฟ้าลิขิตอาจชี้ให้
กรได้ไปเจอคู่แท้ของกรที่ปราจีนบุรีก็ได้”

“ไม่จริงหรอก”

“ใครจะรู้ บางทีบุพเพสันนิวาสอาจนำทางให้กรได้พบผู้หญิงที่เป็นรักแท้
ของกรก็ได้นะ”

“ถ้าเป็นอย่างนั้นจริงๆ กรก็จะไม่ผินชะตาฟ้าลิขิต”

แม่ลูกชายจะมุ่งมั่นในการตัดสินใจมากกว่าทุกๆ ครั้ง แต่รัตนาก็รู้ว่ายังไงเธอก็ไม่มีทางเลือกให้เขาไปเป็นครูบ้านนอกเด็ดขาด

ดังนั้นรุ่งเช้าหลังจากงานเลี้ยง ผู้เป็นแม่จึงรีบไปหาลูกชายที่ห้องเพื่อพูดเรื่องนี้กับเขาให้รู้เรื่อง

แต่ภายในห้องกลับไร้เงาลูกชาย

ผู้เป็นแม่นึกแปลกใจอยู่บ้างว่าลูกชายหายไปไหน เธอลองตรงไปยังตู้เสื้อผ้าแล้วเปิดออกดู ในตู้ไม่เหลือเสื้อผ้าของลูกชายอยู่เลย ตอนนี้คุณหญิงจึงมั่นใจว่าลูกชายได้หนีไปแล้ว

“ตากร!”

ก่อนจะออกจากห้อง ผู้เป็นแม่ก็สะดุดตากับกระดาษที่วางไว้บนโต๊ะ จึงรีบหยิบขึ้นมาดู มันเป็นจดหมายของลูกชาย ข้อความในจดหมายมีใจความว่า

คุณแม่ครับ ตอนที่คุณแม่ได้อ่านจดหมายฉบับนี้ ผมรู้ว่าคุณแม่ต้องโกรธผมมากที่ขัดคำสั่ง แต่ผมอยากบอกว่า ที่ผ่านมาผมตามใจคุณแม่ทุกเรื่อง ไม่เคยขัดใจเลยสักครั้ง แต่ครั้งนี้ผมขอแล้วกันนะครับ...ผมมุ่งมั่นแล้วว่าจะไปเป็นครูบ้านนอก และที่ต้องไปกะทันหันเพราะรู้ว่ายังไงคุณแม่ก็ต้องขัดขวาง เอาเป็นว่าผมขอตามใจตัวเองสักครั้ง แล้วไม่ต้องเป็นห่วงนะครับ ผมดูแลตัวเองได้ เมื่อคุณแม่หายโกรธผมบ้างแล้ว ผมสัญญาว่าจะกลับมาเยี่ยมนะครับ ดูแลตัวเองดีๆ นะครับ ผมรักคุณแม่ครับ

กร...ลูกรักของคุณแม่

“ตากรนะตากร ทำไม่ถึงได้ดื้อนัก” ผู้เป็นแม่ระบายความไม่พอใจหลังอ่านจดหมายจบ

สีหน้าบูดบึ้งของแม่ที่เดินออกจากห้องพี่ชายทำให้พรรวีที่กำลังจะออกไปเรียนต้องทักขึ้น

“หน้าบูดแต่เข้าเลยนะคะคุณแม่ ถ้างัยกับพี่กรเรื่องพี่พี่เขาจะไปเป็นครูบ้านป่าเมืองเถื่อนมาอีกกะสิ”

“พ่อลูกชายตัวดีมันไม่อยู่ให้เถียงแล้วนะสิ”

“พี่กรไปไหนคะ”

“ก็ไปไอบ้านป่าเมืองเถื่อนที่แกวแล้วนะสิ”

“อะไรนะคะ พี่กรไปแล้วเหอะคะ ทำไมทุกอย่างมันถึงปัจจุบันทันด่วนแบบนี้”

“ก็พี่ชายตัวแสบของแกมันรู้แกวแล้วยังแม่ก็ต้องขัดขวาง ก็เลยชิงหนีไปก่อน”

“พี่กรนี่หัวใสจริงๆ”

“ไม่ต้องไปชื่นชมมันเลย คราวนี้มันทำแม่เจ็บนัก”

“คุณแม่ก็อย่าอารมณ์เสียเลยคะ ยังไงพี่กรก็ไปแล้ว เราไม่มีปัญญาไปตามหาพี่เขาแน่ อีกอย่าง ตลอดมาเขาตามใจคุณแม่ทุกเรื่อง ขอให้เขาทำตามใจตัวเองบ้างสิคะ” ทำไมน้องสาวจะไม่เข้าใจหัวอกพี่ชาย...ในเมื่อชีวิตเธอที่ไม่ต่างจากพี่ชายนักหรอก

“นี่ก็เหวว่าแม่จะปล่อยให้พี่ชายแกทำตามใจตัวเอง ปราบจีนบุรีกว้างแคไหน แม่ก็จะจ้างนักสืบเพื่อเอาตัวพี่ชายแกกลับมาให้ได้”

“หนูไม่พูดกับคุณแม่แล้วคะ เดี่ยวจะพลอยเครียดไปกันใหญ่ ไปมหาวิทยาลัยดีกว่า” รู้ว่าพูดไปแม่ก็เชื่อในความคิดตัวเองเป็นหลักอยู่ดี พรรวีจึงเดินออกจากบ้านไป

พรรวีไม่ได้โกหกผู้เป็นแม่ เธอไปมหาวิทยาลัยเพื่อเรียนหนังสือจริงๆ

เพียงแต่...แอบอกไม่หมดเท่านั้น

เพราะหลังจากเลิกเรียนในช่วงบ่าย เธอก็โทรไปหาสิงหา ผู้ชายที่เพิ่งตก

หลุมรัก และรู้สึกอยากใกล้ชิดเขาตลอดเวลา

ทั้งสองนัดเจอกันที่ร้านอาหารแห่งหนึ่ง จากนั้นก็รับประทานอาหารกันอย่างมีความสุข ความรู้สึกเหมือนว่าบนโลกนี้มีแค่เขาและเธอเท่านั้น ฝ่ายหญิงไม่แคร์สายตาใครอยู่แล้ว ดังนั้นเธอจึงจับมือถือแขนชายหนุ่มอย่างไม่กลัวเกรงสายตาใครๆ

หลังรับประทานอาหารเสร็จแล้ว ทั้งสองก็ไปหาความสุขกันต่อที่โรงแรม แม้พรวิจะพบเขาเพียงแค่สองครั้ง แต่เธอก็ปล่อยตัวปล่อยใจให้เขาเสียมากมาย

หลังผ่านช่วงเวลาแห่งความสุขที่ต่างฝ่ายต่างดักตวงกันและกันอย่างเต็มคราบแล้ว พรวิที่อยู่ในอ้อมกอดของสิงหาในสภาพร่างกายเปลือยเปล่าจึงเอ่ยถามคุณอนที่หน้าตานิ่งเครียด

“เป็นอะไรไปหรือเปล่าคะ...หรือว่าคุณไม่มีความสุขที่มากับฉัน”

“ไม่ใช่ค่ะครับ” ชายหนุ่มรีบปฏิเสธเพราะกลัวเธอจะเข้าใจผิด

“แล้วทำไมคุณถึงหน้าตาเครียดอย่างนี้ ทั้งๆที่เราเพิ่งจะมีความสุขกัน น่าจะยิ้มถึงจะถูก”

“ผมแค่เป็นกังวลในสิ่งที่เกิดขึ้น”

“คุณกลัวจะต้องรับผิดชอบฉันหรือคะ”

“ทำไมผมจะไม่อยากรับผิดชอบคุณ แต่ผมรู้ฐานะตัวเองดีว่าไม่มีอะไรทัดเทียมคุณได้ อีกอย่างแม่คุณคงไม่มีทางยอมรับผม”

“แค่รู้ว่าคุณอยากจริงจังในความสัมพันธ์ที่เกิดขึ้นของเราสองคน ฉันก็ดีใจแล้ว” หญิงสาวอึ้งใจในสิ่งที่ได้ยินจากคนรัก

“แล้วเรื่องของเราจะเป็นยังไงต่อไปครับ”

“ถ้าอย่างนั้นฉันขอถามว่าคุณมีความสุขหรือเปล่า”

“มีมากครับ แล้วคุณล่ะ”

“มากเหมือนกันค่ะ คุณทำให้ฉันมีความสุข”

“ผมดีใจที่ได้ยินประโยคนี้จากปากคุณ”

“ถ้าอย่างนั้นเราก็คบกันไปอย่างนี้ก่อน แต่อย่าเพิ่งให้คุณแม่ฉันรู้ ไม่อย่างนั้น

เป็นเรื่องใหญ่แน่”

“เรื่องนั้นแหละที่ผมกลัว ถ้าท่านรู้ว่าผมมาอยู่กับลูกสาวคนเดียวของท่าน ท่านต้องไม่เอาผมไว้แน่” สิงหาขมออกอาการขยาดในเรื่องนี้

“เอาเถอะค่ะ รอให้ทุกอย่างสບโอกาสก่อน แล้วฉันจะพูดกับท่านเอง... คุณแม่จะต้องยอมรับผู้ชายที่ฉันรักในที่สุดค่ะ”

“ผมก็หวังว่าทุกอย่างจะเป็นอย่างนั้น”

“มันต้องเป็นอย่างนั้นค่ะ แต่ว่าตอนนี้มาพูดเรื่องของเรากันต่อดีกว่า”

พรวิเหมือนผู้หญิงหิวกระหาย ดังนั้นเมื่อเธอเรียกร้อง สิงหาที่พร้อมสนอง แล้วทั้งคู่ก็พากันขึ้นไปโอดแล่นบนสวรรค์ชั้นเจ็ดเพื่อเสพสุขกันอีกครั้ง

ณ หมู่บ้านหนึ่งของอำเภอเล็ก ๆ ในจังหวัดปราจีนบุรี

หญิงสาวหน้าตาจิ้มลิ้ม ปากนิต จมูกหน้อย คิ้วโก่งเป็นวงพระจันทร์ กำลังนั่งแปรงผมยาวสลวยอยู่หน้ากระจกภายในบ้านไม้สองชั้นที่เธอพักอาศัยอยู่

ไม่ใช่บ้านของเธอ แต่เป็นบ้านพักครู

মননাแปรงผมจนเข้าทรงแล้ว เธอก็หยิบหนังสือมารัดผมไม่ให้ร่วง

เสร็จเรียบร้อย หญิงสาวในชุดข้าราชการครูก็เดินลงจากบ้านตรงไปยังจักรยานคู่กายของเธอ ขึ้นคร่อมแล้วเธอก็ปั่นมันมุ่งหน้าไปยังโรงเรียนที่อยู่ไม่ไกลจากบ้านพักครู วัดเป็นระยะทางก็คงประมาณห้าร้อยเมตรเห็นจะได้

หญิงสาวรักในอาชีพครู และอาชีพนี้ยังทำให้เธอเป็นตัวเป็นตนและเกิดความภาคภูมิใจในตัวเองอีกด้วย

ในอดีตমনนาเป็นเด็กกำพร้าที่ไม่รู้ด้วยซ้ำว่าพ่อแม่เป็นใคร เมื่อโตพอรู้ความเธอก็อยู่ในสถานสงเคราะห์เด็กกำพร้าแล้ว แต่ความรักดีทำให้เธอตั้งใจเรียนหนังสือจนเรียนจบและได้มาเป็นคุณครูในที่สุด หญิงสาวเลือกอาชีพนี้เพราะอยากมอบความรู้ให้เด็ก ๆ ที่เปรียบเสมือนผ้าขาวได้เป็นคนดีในสังคม

เมื่อมาถึงโรงเรียน เธอก็จอดจักรยานในโรงจอดรถ ขณะที่จะเดินขึ้นอาคารเรียน ครูหนุ่มคนหนึ่งก็มาดักหน้าไว้

“สวัสดีตอนเช้า มน” ครูหนุ่มเชื้อรัชตะทัก

“อารมณ์ดีแต่เช้าเลยนะรัช”

“ก็เพราะเห็นหน้ามนนะสิ โลกทั้งโลกของรัชถึงได้สดใส”

รัชตะเป็นเพื่อนครูที่สนิทที่สุดของมนนา ยิงไปกว่านั้นชายหนุ่มยังตกหลุมรักหญิงสาวด้วย แม้ครูสาวจะรู้ว่าเขาคิดอย่างไรกับเธอ แต่เธอไม่ได้รักเขา จึงให้ได้แค่ความเป็นเพื่อน

“เลียนแต่เช้าเลยนะ อย่าพูดอะไรต่อเลย เสียอาหารที่เพิ่งกินไป”

“จะหวานเสียหน่อย ทำเสียบรรยากาศหมด”

“ไม่พูดเรื่องนี้แล้ว รีบไปที่ห้องพักครูเถอะ”

“อย่าเพิ่งเลย”

“ทำไมละ จะได้เตรียมการสอนเด็กๆ”

“ครูใหญ่เรียกให้ครูทุกคนไปเจอกันที่ห้องประชุม บอกว่ามีเรื่องสำคัญจะแจ้งให้ทราบ”

“เรื่องสำคัญอะไรกัน”

“รัชก็ไม่รู้ เรารีบไปกันเถอะ เดียวก็รู้เอง”

สองครูหนุ่มสาวเดินตรงไปยังห้องประชุมของโรงเรียน เมื่อไปถึงก็มีครูท่านอื่นนั่งรออยู่ก่อนแล้ว

หนึ่งในนั้นมีครูฉวีรวมอยู่ด้วย...เธอมองรัชตะกับมนนาที่เดินเข้ามาพร้อมกัน ด้วยสายตาที่ไม่พอใจ...ไม่พอใจเพราะเธอหลงรักรัชตะอยู่ จึงไม่ต้องการให้มนนาเข้าไปใกล้ผู้ชายที่เธอใฝ่ฝัน

เมื่อครูทุกคนมาพร้อมหน้าพร้อมตากันแล้ว ครูใหญ่ที่เป็นผู้หญิงวัยห้าสิบกว่าก็เอ่ยขึ้น

“วันนี้ที่ฉันเรียกครูทุกคนมาพบก็เพื่อจะบอกเรื่องสำคัญเรื่องหนึ่ง”

“เรื่องอะไรครับ” ครูคนหนึ่งยกมือถาม

“คือว่าวันพรุ่งนี้จะมีครูคนใหม่มาสอนที่โรงเรียนของเรา เป็นครูผู้ชายมาจากกรุงเทพฯ เขาจะมาสอนวิชาคณิตศาสตร์ จึงอยากให้ทุกคนต้อนรับครูคนใหม่ด้วย”

“ครับ”

“ค่ะ”

ครูทุกคนประสานเสียงตอบรับแทบจะพร้อมกัน

“เอาเป็นว่าพรุ่งนี้เมื่อเขามาถึงแล้วจะแนะนำให้ครูทุกคนได้รู้จักอีกครั้ง
วันนี้เรียกมาก็เพื่อจะบอกแค่นี้ นี่ก็ใกล้เวลาเคารพธงชาติแล้ว ทุกคนออกไปดู
เด็ก ๆ เถอะ”

รับข่าวสารจากครูใหญ่เป็นที่เรียบร้อยแล้ว ครูทุกคนจึงเดินออกจากห้อง
ประชุมไป

“คุณครูคนใหม่จะเป็นยังไงบ้างนะ” มนนาเอาเย้ยขึ้นลอยๆ หลังกลับเข้ามาใน
ห้องพักครูเรียบร้อยแล้ว

“มณฑามรัช แล้วรัชจะไปถามใครล่ะ”

“มาจากกรุงเทพฯ ด้วย นึกยังงั้นะ ถึงมาเป็นครูที่ต่างจังหวัด” อีกหนึ่ง
ความสงสัยของครูสา

“ทำไมจนถึงสนใจครูคนใหม่เป็นพิเศษกันนะ มีอะไรหรือเปล่า”

“ไม่มีอะไรหรอก ก็แค่สงสัยบางอย่างเท่านั้น อยู่ถึงกรุงเทพฯ แต่มาเป็น
ครูไกลถึงบ้านเรา”

“ก็คงจะสอบบรรจุได้ที่นั่นละมั้ง อย่าไปสงสัยนักเลย”

“แล้วทำไมรัชจะต้องทำเสียงหงุดหงิดใส่মনด้วย”

“ก็รัชไม่อยากจะให้মনสนใจใครนอกจากรัช ยิ่งครูคนใหม่เป็นผู้ชายด้วย
บอกตรงๆ ว่ารัชหึง”

“ทำไมถึงไม่มีเหตุผลเลยรัช”

“มีเหตุผลสิ เหตุผลที่รักมน และไม่อยากจะให้มนไปยุ่งกับผู้ชายคนอื่น”

“มณยังไม่ได้ไปยุ่งกับเขาเลย ทำไมมาต่อว่ากันอย่างนี้” น้ำเสียงมนนา
บอกว่าโกรธที่เขาพูดจาดูถูกเธอ

“รัชขอโทษ” ชายหนุ่มรู้สึกผิดเมื่อรู้ว่าพูดเกินกว่าเหตุ

“อีกอย่าง มนก็บอกรัษไปแล้วว่ามติดกับรัษแค่เพื่อนเท่านั้น ทำไมรัษถึงไม่เข้าใจ”

“มนก็ไม่มีใคร แล้วทำไมถึงใจแข็งกับรัษนัก รัษพยายามทุกอย่างที่จะพิชิตใจมน แต่มนก็ไม่เคยสนใจรัษ”

“เรื่องหัวใจมันบังคับกันได้ที่ไหน มนว่าคงไม่เหมาะสมที่เราจะมาพูดเรื่องนี้ในโรงเรียน มนไปดีกว่า ป่านนี้เด็กๆรอกันแล้ว”

มนนภาหยิบหนังสือคู่มือการสอนแล้วเดินออกจากห้องไป ต้องรีบตัดบท เพราะรัษจะไม่พยายามจะเข้าใจในสิ่งที่เธออธิบาย

“รัษไม่ยอมแพ้หรอก ยังไงรัษก็ต้องพิชิตหัวใจมนให้ได้”

ครูหนุ่มเป็นพวกไม่ย่อท้อ ดังนั้นเขาจึงสัญญากับตัวเองว่าจะทำความปรารถนาให้เป็นจริง ไม่วันใดก็วันหนึ่ง

โรงเรียนเลิกในช่วงเย็นแล้ว มนนาก็ปั่นจักรยานมุ่งหน้ากลับบ้านพักครตามปกติ ในขณะที่กำลังคิดอะไรเพลินๆ ไปด้วยนั้น รถเก๋งคันงามก็เกือบจะพุ่งชนเธอ เพราะคนขับกำลังมองหาบางสิ่งบางอย่างที่ข้างทางอยู่ จึงไม่ทันระวัง

“ว้าย!”

ยังดีที่ครูสาวหักจักรยานหลบได้ทันจึงไม่โดนเฉี่ยวชน แต่เธอก็ต้องเจ็บตัว เมื่อจักรยานเสียหลักล้มไปข้างทาง

คนขับรถยนต์เห็นแล้วก็รีบจอดแล้วก้าวลงจากรถด้วยความตกใจ

“เป็นยังไงบ้างครับ” พลากรรีบเข้าไปช่วยประคองหญิงสาวที่ล้มอยู่ให้ลุกขึ้น

แล้วทันทีที่หนุ่มสาวประสานสายตากัน มนก็สร้างความตกตะลึงในกันและกัน ทุกอย่างหยุดนิ่งไปชั่วครู่ เหมือนโลกจะมีแค่เขากับเธอเท่านั้น

ความรู้สึกนึกคิดที่เกิดกับพลากรในขณะนั้นคือ...ทำไมหญิงสาวตรงหน้าถึงได้สวยงามใจเขาเหลือเกิน ไม่มีใครสวยถูกใจเท่าเธอมาก่อน...

เช่นเดียวกับมนนภาที่รู้สึกว้าว...หัวใจที่ไม่เคยเปิดให้ผู้ชายคนไหนมาก่อนของเธอ กลับเด้มออกโดยที่ตัวเองก็เผลอแอบอกได้เหมือนกันว่ามันเกิดขึ้นได้อย่างไร

ในที่สุตมณนาก็เคยขึ้นก่อน เมื่อรู้สึกเขินกับสายตาของชายหนุ่มที่จับจ้องเธอแบบไม่กะพริบตา

“เอ่อ...ปล่อยฉันเถอะค่ะ ฉันไม่ได้เป็นอะไรแล้ว”

“แน่ใจหรือครับว่าไม่ได้เป็นอะไร เจ็บตรงไหนบ้างหรือเปล่าครับ” ชายหนุ่มถามอย่างห่วงใยจากใจจริง

“มีแค่แผลถลอกนิดหน่อยเอง”

“ให้ผมพาไปทำแผลที่โรงพยาบาลไหมครับ”

“ไม่ต้องหรอกค่ะ ฉันไม่ได้เป็นอะไรมาจริงๆ กลับบ้านไปทายาก็หายแล้ว”

“ถ้าอย่างนั้นผมขอโทษด้วยนะคะที่ขับรถไม่ระวัง พอดีกำลังมองหาบางอย่างอยู่”

“ฉันก็มีส่วนผิด ที่มัวแต่ขี่จักรยานเหม่อลอย”

“ผมมากกว่าที่ผิด”

“ดูท่าแล้วคุณจะไม่ใช้คนพื้นที่นี้”

“ครับ ผมมาจากกรุงเทพฯ ผมซื้อพลากรครับ”

“ฉันমনนาค่ะ”

“ชื่อเพราะจังเลยครับ”

ชายหนุ่มชมออกมาซึ่งๆ หน้า มีหรือที่หญิงสาวจะไม่เขิน จนเธอต้องรีบเปลี่ยนเรื่อง

“ว่าแต่คุณบอกว่ามองหาบางอย่างอยู่ หาอะไรอยู่หรือคะ บางทีฉันอาจจะช่วยคุณได้”

“ผมหาโรงเรียนปัญญาศึกษาอยู่ครับ พอดีผมจะมาพบครูใหญ่โรงเรียนนี้”

“ถ้าอย่างนั้นฉันช่วยคุณได้แน่นอนค่ะ”

“ทำไมล่ะครับ”

“ก็ฉันเป็นครูสอนหนังสือที่โรงเรียนนั่นแหละค่ะ”

“จริงหรือครับ”

“จริงสิคะ”

“ผมดีใจจริงๆ เลย”

“ดีใจที่มีคนช่วยคุณได้หรือคะ”

“นั่นก็ใช่ แต่ดีใจมากกว่าที่คุณเป็นครูโรงเรียนนี้”

“มีอะไรหรือเปล่าคะ”

“เอ่อ...ไม่มีอะไรหรอกครับ”

เขาจะบอกก็ได้ว่าที่ดีใจ เพราะเขาจะมาเป็นครูที่โรงเรียนนี้เหมือนกัน จะได้เจอหน้าเธอทุกวัน แต่อยากเก็บเป็นความลับให้เธอเซอร์ไพรส์เมื่อรู้ความจริง

“ถ้าอย่างนั้นโรงเรียนอยู่ตรงไหนคะ ขับไปอีกนิดเดียวก็ถึงแล้ว”

“ขอบคุณมากนะครับ”

“เล็กน้อยค่ะ เป็นหน้าที่ของเจ้าถิ่นอยู่แล้วที่จะต้องช่วยเหลือคนต่างถิ่น”

“สวยแล้วยังมีน้ำใจอีก” ชายหนุ่มแอบพูดเบาๆ

“ว่าอะไรนะคะ”

“เอ่อ...ไม่มีอะไรหรอกครับ”

“ถ้าอย่างนั้นฉันขอตัวกลับบ้านพักก่อนนะคะ”

หญิงสาวขึ้นคร่อมจักรยานแล้วรีบปั่นออกไป ชายหนุ่มจะตะโกนเรียกแต่ก็ชะงักไว้...เธอเป็นครูโรงเรียนที่เขาจะไปสอน ยังมีเวลาคุยอีกมาก ดังนั้นเขาจึงขึ้นรถแล้วขับไปยังโรงเรียนตามเส้นทางที่ได้รับการบอกกล่าว

ขณะที่จักรยาน มนณภาก็ส่งสัยบางอย่างขึ้นมา

“หรือว่าผู้ชายคนนั้นจะเป็นครูคนใหม่ที่ครูใหญ่ว่า”

แต่คิดไปคิดมามันก็ไม่น่าจะเป็นไปได้

“คงไม่ใช่หรอก ขับรถเก่งคันหรูขนาดนั้น คงไม่มาเป็นครูธรรมดาๆ ที่ต่างจังหวัดหรอก เขาคงจะมาหาครูใหญ่ด้วยฐานะอย่างอื่น”

สุดท้ายความน่าจะเป็นทำให้เธอสลัดความสงสัยนั้นทิ้งไป แต่ดูเหมือนว่าการพบกันเพียงครั้งแรกก็ทำให้ชายหนุ่มและหญิงสาวเกิดความรู้สึกแปลกๆ ในหัวใจเสียแล้ว

เมื่อผลการไปถึงโรงเรียนก็ต้องผิดหวัง เพราะครูใหญ่กลับบ้านไปแล้ว เขาจึงต้องไปพักโรงแรมในตัวเมืองก่อน

ทว่าเมื่อถึงเวลานอนเขากลับนอนไม่หลับ ด้วยความแปลกที่ก็อาจจะเป็นเหตุผลหนึ่ง แต่เหตุผลสำคัญคงเป็นเพราะใบหน้าสวยๆ ของมนนภาที่ลอยเด่นเข้ามาในห้วงความคิดตลอดเวลา และเขาก็ไม่อาจสลัดภาพนี้ทิ้งไปได้

เจอผู้หญิงมาก็มาก แต่ไม่เคยมีผู้หญิงคนไหนโดนใจและทำให้เขาตกหลุมรักเพียงแรกพบเหมือนเธอคนนี้

“คุณสวยมากรู้ไหม คุณทำให้หัวใจผมเต้นไม่เป็นจังหวะเลย หรือนี่เขาจะเรียกว่ารักแท้” ชายหนุ่มพูดกับตัวเอง ขณะที่ใบหน้ามีแต่รอยยิ้ม

ไม่ใช่แต่เขาที่นอนไม่หลับ มนนภาก็นอนไม่หลับในอาการเดียวกันกับเขา

หลังนอนกระสับกระส่ายอยู่บนเตียงพักใหญ่ เธอก็ผุดลุกแล้วเดินไปที่หน้าต่างระเบียงบ้าน มองไปบนท้องฟ้าที่มีดวงดาวระยิบระยับไปหมด

หัวใจที่ถูกปิดตาย ไม่เคยเปิดให้ผู้ชายคนไหน ชนาตรัชตะที่เพียรพยายามจีบแค่นั้นก็ไม่เคยประสบผลสำเร็จ แต่ทำไมใจถึงได้อ่อนโยนเพียงแค่แรกเจอหนุ่มเมืองกรุงคนนั้น

จะเรียกว่ารักก็คงใช่ และคงไม่เร็วเกินไป เพราะหัวใจเธอรู้สึกเช่นนั้นจริงๆ แต่ก่อนหัวใจจะเตลิดไปไกลกว่านี้ หญิงสาวก็ต้องดึงตัวเองให้กลับมา

“ทำไมจะต้องไปคิดถึงเขาด้วย เขาคงไม่ได้รู้สึกกับเราอย่างที่เรารู้สึกกับเขาหรอก...เขาขับรถคันหรูขนาดนั้น ไม่มีทางสนใจผู้หญิงบ้านนอกบ้านนาอย่างเราแน่”

มนนภาได้แต่เตือนตัวเอง เพราะไม่อยากให้ตัวเองต้องเจ็บปวด ในเมื่อความปรารถนาของหัวใจดูเหมือนจะสวนทางกับความเป็นจริง

มนนภา เดินเข้ามาในห้องประชุมของโรงเรียนในช่วงเช้าตามที่ครูใหญ่บอกไว้เมื่อวานว่าจะพาครูคนใหม่มาแนะนำให้ครูทุกคนรู้จัก

ขณะนั้นในห้องประชุมมีครูท่านอื่นนั่งรออยู่แล้ว รวมถึงรัชตะและรานี เมื่อรัชตะเห็นครูสาวที่เขาอยากติดตามจะมีผ้าพันแผลอยู่ที่ข้อศอกก็ตกใจ!
“มันเป็นอะไร ทำไมต้องทำแผลที่แขนด้วย”

“เอ่อ...”

“บอกมาเถอะ หรือว่ามีใครทำอะไรมัน”

“เปล่าหรอก พอดีเมื่อวานจักรยานล้ม”

“ทำไมอยู่ดี ๆ ถึงล้มได้ ปกติมันขี่จักรยานเก่งจะตาย”

“พอดีมีรถเก๋งคันหนึ่งขับปาดหน้านะ”

“ใครกันที่ทำให้มันเจ็บ บอกรัชมาเถอะ รัชจะไปจัดการมันให้” รัชตะอารมณ์ขึ้นเมื่อมีคนทำให้ผู้หญิงที่เขารักต้องเจ็บตัว

“ทำไมจะต้องหงุดหงิดด้วย”

“ก็รัชไม่อยากให้ใครมาทำอะไรคนที่รัชรักนี่”

คำหวานที่รัชตะพูดทำให้รานีที่นั่งอยู่ไม่ไกลได้ยินจนเกิดอาการหมั่นไส้แล้วยังทำให้ครูสาวไม่ชอบขึ้นหน้ามนนภามากขึ้น

“อยากจะอ้วก” สุดท้ายความหมั่นไส้ของรานีก็ระบายเป็นคำพูดออกมา

“อย่าไปโทษเขาเลย ความจริงมันก็ผิดด้วย มัวแต่ขี่จักรยานด้วยความเหม่อลอย”

“เอาเป็นว่าถ้าเจอคนที่ขับรถจะชน มนบอกรัชแล้วกัน รัชจะจัดการให้”

การสนทนาต้องหยุดชั่วคราวเมื่อครูใหญ่ก้าวเข้ามาในห้อง

“ทุกคนมาพร้อมหน้าแล้วก็ดี จะได้แนะนำครุคนใหม่ให้ทุกคนได้รู้จัก...
เข้ามาสิคะ”

ครุใหญ่พยักหน้าให้ครุคนใหม่ที่ยืนอยู่หน้าห้องเข้ามาในห้อง เมื่อเขาก้าว
เข้ามายืนโดดเด่นเคียงข้างครุใหญ่

มนนภาถึงกับตกใจตาค้าง!

ก็เพราะเขาเป็นคนที่เกือบขับรถชนเธอเมื่อวาน คนที่รัชตะอาฆาตจะเล่นงาน
ให้เธอ และเป็นคนที่ทำให้หัวใจเธอเต้นไม่เป็นจังหวะจนกระทั่งตอนนี้

เพียงแต่พลการไม่ได้ตกใจ นั่นเป็นเพราะเขารู้อยู่แล้วว่าจะได้เจอนางในฝัน
วันนี้

“นี่คือครุคนใหม่ ชื่อครุพลการนะคะ”

“สวัสดีทุกคนนะครับ ยินดีที่ได้รู้จักทุกคน มีอะไรก็แนะนำटकเตือนครุ
มือใหม่คนนี้ได้้นะครับ”

เขาทักทายทุกคน ทว่าสายตาเอาแต่จับจ้องที่มนนภา

รัชตะรู้สึกถึงความผิดปกติ *ทำไมครุคนใหม่ต้องจ้องมนนภาขนาดนี้*
หันไปมองผู้หญิงที่รักก็ยิ่งแปลกใจ เมื่อสีหน้าเธอตกใจเป็นอย่างยิ่ง

“มน ทำไมมันต้องทำหน้าตกใจด้วย หรือว่ารู้จักครุคนใหม่มาก่อน”

“เอ่อ...ไม่มีอะไรหรอก” เธอรีบกลบเกลื่อนพิรุณในสีหน้า

“แน่ใจนะ”

“แน่ใจสิ มนจะไปรู้จักเขาได้ยังไง” ที่ไม่บอกว่ารู้จักครุหนุ่มคนใหม่ที่เกือบ
ขับรถชนเธอ เพราะขึ้นบอกไป มีหวังรัชตะต้องเอาเรื่องเขาแน่

“ไม่รู้จักก็ดีแล้ว แต่รู้ว่าแปลกๆนะ”

“แปลกยังไง”

“ก็หมอนั่นเอาแต่จ้องมน”

“ไม่มีอะไรหรอก รัชชอย่าคิดมากเลย”

“ได้รู้จักครุคนใหม่แล้ว ดินันว่าแยกย้ายกันไปสอนหนังสือดีกว่า ป่านนี้
เด็กๆรอคุณครูกันหมดแล้ว”

ครูทุกคนแย่งย้ายกันออกจากห้องหลังจากครูใหญ่บอก เหลือแต่พลาการที่ยืนอยู่

“เป็นยังไงบ้างคะโรงเรียนของเรา อาจจะเก่าแล้วก็เล็กไปหน่อย โรงเรียนชนบทก็อย่างนี้” ครูใหญ่เอ่ยขึ้นกับเขา

“อย่างนี้สิครับดี เป็นความต้องการของผมอยู่แล้วที่อยากมาสอนโรงเรียนแบบนี้”

“ถ้าอย่างนั้นก็ขอให้มีความสุขในการสอนนะคะ”

“ครับ ถ้าไม่มีอะไรแล้ว ผมขอตัวก่อนนะคะครับ อยากไปเจอหน้าลูกศิษย์แล้วว่าจะน่ารักแค่ไหน”

พูดจบ คุณครูคนใหม่ก็เดินออกจากห้องประชุมไป

กลับเข้ามาในห้องพักครูแล้ว มนนาฯยังไม่หายแปลกใจเรื่องพลาการ ไม่น่าเชื่อว่าเขาจะมาเป็นครูที่โรงเรียนเดียวกับเธอด้วย ดูจากรถที่ขับและหน้าตาผิวพรรณ เขาน่าจะเป็นลูกผู้ร่ำรวยมากดี ฐานะก็น่าจะดี แต่ทำไมถึงเลือกมาเป็นครูที่โรงเรียนไกลปืนเที่ยงแบบนี้

“มัวแต่เหม่อลอยอยู่นั่นแหละ เดี่ยวก็ไปสอนไม่ทันหรอก ถนัดนักเรียนอู๋” ราวนี้ที่ตั้งตัวเป็นคัศรูดุดจาหาเรื่องจนเธอหลุดจากภวังค์

“เอ่อ...ฉันกำลังจะไปเดี๋ยวนี้แหละ” เมื่อคว้าคู่มือการสอนได้ มนนาฯก็จะเดินออกจากห้อง แต่อีกฝ่ายร้องเรียกไว้

“เดี๋ยวก่อน”

“มีอะไรหรอเน”

“ให้มันเพลาลาๆหน่อยนะ”

“เรื่องอะไร”

“ก็เรื่องหวานสนห์ผู้ชาย อย่าลืมนี่ว่าเป็นแม่พิมพ์ของชาติ เดี่ยวเด็กๆจะเอาเป็นเยี่ยงอย่างนะ”

“เธอพูดอะไรของเธอ”

“อย่าคิดนะว่าฉันไม่รู้ไม่เห็น ในห้องประชุมนั่นก็อ่ะเขาให้รัชเอาออกเอาใจ...”

“มันไม่ใช่อย่างนั้นนะนี่ ฉันกับรัชเราเป็นแค่เพื่อนกัน”

รู้อยู่ว่ารานีชอบรัชตะ มนนาจึงพยายามอธิบายให้อีกฝ่ายเข้าใจถึงความบริสุทธิ์ใจของเธอ

“แล้วยังจะครุ่นคิดใหม่นั้นอีก ฉันเห็นส่งสายตาทวนเย้มให้กันตลอด เธอนี้ไวไฟไม่ใช่เล่น บอกมาเลยดีกว่าว่าจะเลือกใคร”

“ฉันไม่เลือกใครทั้งนั้น ฉันมาโรงเรียนเพื่อสอนหนังสือเด็กๆ ไม่ใช่มาหาผู้ชาย”

ยืนย่นหนักแน่นแล้วมนนาก็เดินพ้นจากห้องพักครูไป

“บ้าจริง!” ขณะเดินไปห้องนักเรียน มนนาก็พึมพำอย่างไม่สบอารมณ์หลังโดนหาเรื่องมา

“ว่าผมเหอครับ”

แต่อยู่ดีๆ พลากรก็โผล่มาดักหน้าให้เธอตกใจ

“อู๊ย!”

“ขอโทษครับที่ทำให้ตกใจ”

“เอ่อ...”

“ยังไม่หายตกใจเหอครับที่รู้ว่าผมมาเป็นครูโรงเรียนเดียวกับคุณ เห็นสีหน้าคุณตอนเห็นผมในห้องประชุมเหมือนเห็นผีเลย”

“ก็ฉันตกใจจริง ๆ นี่ละ แล้วทำไมคุณถึงไม่บอกฉันตั้งแต่เมื่อวานล่ะ”

“ก็ผมอยากให้คุณเซอร์ไพรส์นี่ครับ”

“ถึงว่า คุณบอกว่าดีใจที่ฉันเป็นครูโรงเรียนนี้”

“ใช่ครับ เพราะผมจะได้สอนโรงเรียนเดียวกับครูคนสวย”

คำชมของเขาทำให้เธอชื่นและต้องรีบเปลี่ยนเรื่อง “ถ้าไม่มีอะไรแล้วฉันขอตัวไปสอนก่อนนะค่ะ”

“เดี๋ยวก่อนสิครับ”

“มีอะไรเหอคะ”

“แปลที่ข้อคอกคุณคงเป็นเพราะเรื่องเมื่อวานที่ผมเกือบขับรถชนคุณ เจ็บไหมครับ”

เขาจะจับดูที่แปล แต่มนนาเบี่ยงหนีไม่ให้จับ ชื่นเพื่อนครูหรือนักเรียน มาเห็นเข้าจะไม่งาม

ทว่าภาพนั้นก็เฝ้าจลุลูตรอดสายตาของรัชตะที่แอบดูและแอบฟังอยู่ได้ เขาได้รู้ความจริงว่าครูคนใหม่เป็นคนที่ทำให้มนนาเจ็บตัว แต่แปลกใจว่าทำไมเธอถึงไม่บอกเขา ยิ่งเห็นการพูดคุยของคนทั้งสองที่ดูไม่เหมือนคนแปลกหน้าต่อกัน คิดแล้วครูหนุ่มก็เริ่มหวั่นใจ

“ไม่เป็นอะไรหรอกค่ะ แคนิดหน่อยเอง”

“แต่ผมรู้สึกผิดที่ทำให้คุณเจ็บตัว มีอะไรที่ผมจะโกโทษให้คุณได้บ้าง”

“เออ...”

ไม่ทันที่มนนาจะได้พูดอะไร รัชตะที่ทนเห็นทั้งสองสนสัมพันธ์กันต่อไม่ได้แล้วจึงเข้ามาขัดจังหวะ

“มน เรารีบไปสอนกันเถอะ” เขาคำว่าข้อมือแล้วพาเธอไปจากตรงนั้น เห็นหญิงสาวที่ตัวเองเริ่มมีใจให้มีชายอื่นมาสนิทสนม พลากรเริ่มหวาดหวั่นใจ หรือว่าเธอจะมีแฟนแล้ว ถ้าเป็นเช่นนั้นจริงเขาจะอย่างไรดี

เดินหนีจากพลากรมาได้แล้ว รัชตะจึงเฝ้าถามถึงความสงสัยกับมนนา

“ทำไมจนถึงไม่บอกรัชว่าผู้ชายคนนั้นคือคนที่เกือบขับรถชนมนและทำให้มนเจ็บตัว”

“รัชรู้ หรือว่ารัชแอบฟังมนคุยกับเขา”

“รัชไม่ได้ตั้งใจจะแอบฟังหรอก พอติเดินผ่านมาเลยได้ยิน แต่มนตอบรัชมาดีกว่าว่าทำไมถึงบอกว่าไม่รู้จักหมอนั้น ทำเหมือนต้องการปิดบัง”

“ทำไมจะต้องจับผิดกันด้วย”

“ถ้าอย่างนั้นก็บอกมาสิ”

“ที่มนไม่บอกความจริงก็เพราะไม่อยากให้มีปัญหากัน ก็รัชประกาศว่าจะเล่นงานเขา ชื่นมนบอกไปก็จะเป็นเรื่องใหญ่...เข้าใจหรือยังว่าทำไมจนถึง

“ไม่บอก ถ้าไม่มีอะไรแล้ว มนขอไปสอนก่อนนะ”

อธิบายจบมนหนักก็เดินเข้าห้องเรียนไป รัชตะจะตามไปก็ไม่ทันแล้ว

“สงสัยว่ารัชตะจะมีคู่แข่งคนสำคัญแล้ว” รานีที่แอบฟังอยู่ได้โอกาสเข้ามาพูดให้รัชตะยังสับสน

“เธอพูดอะไร”

“ก็মনนะสิ มีพิรุยังไปบอกไม่ถูก สงสัยจะถูกใจครูคนใหม่เข้าแล้ว แล้วครูหนุ่มคนใหม่ก็สนใจในตัวมนไม่น้อย เข้าใจหรือยังล่ะว่าทำไมนี่ถึงบอกว่ารัชตะมีคู่แข่งคนสำคัญแล้ว”

“ยังไรรัชก็ไม่ปล่อยมนให้ผู้ชายคนอื่นหรอก”

“รักคนที่เขารักเราไม่ดีกว่าเธอ”

“ถ้าหมายถึงเธอ มันก็ไม่มีทางเป็นไปได้ เพราะฉันไม่ได้รักเธอ” รัชตะพูดทำร้ายจิตใจรานีแล้วเดินหนีไป

“สักวันคุณจะต้องถอนคำพูด เพราะคุณต้องเป็นของฉัน” แววดารานีแสดงความปรารถนาอันเปี่ยมล้นออกมา

คุณหญิงรัตนาวะียงโทรศัพท์มือถือในมือทิ้งไปบนโซฟาภายในห้องรับแขกอย่างไม่กลัวเสียหาย หลังจากพยายามโทร.หาลูกชาย แต่ก็ติดต่อไม่ได้เลย

“ทำไมถึงติดต่อไม่ได้เลยนะ” ผู้เป็นแม่ระบายความไม่สบายใจออกมา

“อารมณ์เสียอะไรแต่เข้าเลยคะคุณแม่” พรวิฑูที่เพิ่งเดินลงจากบ้านถามแม่

“ก็พี่ชายแคะนะสิ”

“ตามตัวพี่เจอแล้วหรือคะ”

“ยังหรอก แคมโทร.เข้ามือถือก็ติดต่อไม่ได้เลย แม่โทร.ตั้งแต่เมื่อวานแล้ว ดารารตั้งใจหลบหน้าแม่ชัดๆ”

“ถ้าอย่างนั้นไม่แน่ว่าเขาอาจเปลี่ยนเบอร์มือถือแล้วก็ได้”

น้องสาวอ่านใจพี่ชายได้ถูกต้อง...การเปลี่ยนเบอร์มือถือใหม่จะทำให้แม่ไม่อาจตามรังควานเขาได้

“คิดเหวว่าแค่เปลี่ยนเบอร์แล้วจะหนีแม่พ้น ยิ่งไงแม่ก็ต้องเอาตัวพี่ชายแกลกลับมาให้ได้”

“ถ้าอย่างนั้นคุณแม่ก็อย่าหงุดหงิดหรือเครียดไปเลยคะ เสียสุขภาพจิตเปล่าๆ ดีไม่ดีจะเพิ่มริ้วรอยบนใบหน้าคุณแม่ด้วย”

“ใครจะไปอารมณ์ดีเท่าแก่ละ ตื่นมาก็ยิ้มหน้าบานเลย”

“ทำไมถึงวกมาหงุดหงิดใส่หนูอย่างนี้ล่ะคะ”

“ว่าแต่มีเรื่องอะไรให้ดีใจอย่างนั้นหรือ ช่วงนี้แม่เห็นแกอารมณ์ดีทุกวันเลย”

“เอ่อ...ไม่มีอะไรหรอกคะ” พรรวีไม่อาจบอกแม่ว่าเป็นเรื่องที่แอบคบหาสิงหา ขึ้นอกไปเธอตายสถานเดียว

“แน่ใจนะ”

“แน่ใจค่ะ แค่มื้ออยากเครียดเหมือนคุณแม่ ถ้าไม่มีอะไรแล้วหนูไปตีหนังสื่อกับเพื่อนก่อนนะคะ”

พรรวีเดินออกจากบ้านไป เพราะกลัวว่าจะโดนแม่ซักไซ้ไล่เลียงจนหลุดพูดความจริงออกมา

“ไม่มีใครอยู่บ้านเลย แล้วฉันจะอยู่ไปทำไม ไปหาพี่ที่บ้านดีกว่า” ว่าแล้วคุณหญิงรัตนาก็เตรียมตัวออกจากบ้านไปอีกคน

ขณะที่สุนิสากำลังจัดดอกไม้ใส่แจกันอยู่ภายในห้องรับแขกของบ้าน คุณหญิงสิริวาก็รู้สึกแปลกใจในท่าทีของลูกสาวเหลือเกิน ที่ยังทำหน้าตาขมขื่นแหม่นใส่เหมือนมีความสุขมากล้นในจิตใจ ทั้งๆ ที่ควรจะเศร้าเมื่อคู่หมายดันมาหนีไปแบบนี้

“มีอะไรหรือเปล่าลูก”

“มีอะไรคะแม่” สุนิสาไม่เข้าใจคำถามของผู้เป็นแม่

“ก็หน้าตาลูกนะสิ มีความสุขเหมือนคนกำลังมีความรักอย่างนั้นแหละ”

ความสงสัยของแม่ที่ดันถูกแวง ทำให้ลูกสาวต้องรีบเก็บพิรุณทางสีหน้าแล้วปฎิเสธออกไป

“แม่พูดอะไรอย่างนั้น หนูจะมีความรักได้ยังไงคะ”

“ก็นั่นละสิ แต่แม่อังยังสงสัยอยู่ดี”

“สงสัยอะไรคะ”

“ตากรหนี่ไปเป็นครูไกลถึงสุดเขตชายแดน แต่ทำไมลูกแม่ถึงหน้าตาขี้มั่วแหม่
ความจริงลูกน่าจะเศร้าไม่ใช่หรือ”

“เอ่อ...”

“หรือว่ามีอะไรที่แม่ไม่รู้”

“ไม่มีอะไรจริงๆ ค่ะ หรือว่าแม่จะให้หนูนั่งร้องไห้ที่กรเขาหนี่ไป ยังไงเขาก็
หนี่ไปแล้ว เราไม่ควรจะจมอยู่กับความทุกข์ไม่ใช่หรือคะ”

“ที่ลูกพูดก็ถูก แต่พูดถึงหลานกรขึ้นมา แม่ก็สงสารป้านาเขา”

“ทำไมคะ”

“ก็ป้านาเขาเสียใจมากที่สุดที่ลูกชายก็หนี่ไป ป้านาหวังในตัวตากรมากนะ”

“แต่หนูว่าบางทีอาจถึงเวลาที่กรเขาจะได้ตัดสินใจชีวิตด้วยตัวเองบ้าง จะให้
มีแม่คอยชี้แนะให้เดินไปทางไหนทางนั้นมันคงไม่ได้แล้ว เขาก็โตเป็นผู้ใหญ่ เรียน
ก็จบแล้ว”

“ลูกพูดเหมือนไม่อยากแต่งงานกับตากรอย่างนั้นแหละ”

“ทำไมแม่ถึงคิดอย่างนั้นคะ” ลูกสาวก็ยังเซ็งกับแม่ จะได้ว่าถึงเวลาที่จะ
พูดความจริงหรือยัง

“ก็การที่ตากรหนี่ไปอย่างนั้น ก็เท่ากับบอกว่าไม่อยากแต่งงานกับลูกแม่
แต่ไม่ต้องห่วงนะ คุณป้าบอกว่ายังไงก็ต้องเอาตัวตากรกลับมา และการแต่งงาน
ของลูกกับตากรยังไม่ต้องเกิดขึ้น ซึ่งแม่ต้องการอย่างนั้น”

คำพูดของแม่ทำให้สีหน้าของสุนิสาเจื่อนลงเล็กน้อย เมื่อพิจารณาแล้วว่า
เรื่องของเธอกับอรุณยังไม่ถึงเวลาจะเปิดเผย

“ค่ะ”

“เออ...แล้วเมื่อไหร่คุณป้านาเพิ่งโทร.มาบอกว่าจะมาหาแม่”

“เหรอคะ”

“จ๊ะ”

“หนูจัดดอกไม้เสร็จพอดี ขอตัวออกไปข้างนอกก่อนนะคะ พอดีนัดเพื่อนไว้”

สุนิสำรู้ว่าหากเจอคุณหญิงรัตนจะทำให้ยิ่งอึดอัด เธอจึงคว้ากระเป๋าสะพาย พร้อมกุญแจรถแล้วรีบออกจากบ้านไป

“จะไปไหนล่ะลูก ไม่อยู่เจอคุณป้ามาก่อนหรือ ป้าถามป่นว่าอยากเจอลูกนะ”

ถึงมารดาจะร้องเรียกไว้ แต่ไม่อาจทำให้สุนิสากลับมาได้

“ลูกคนนี้ทำไมถึงได้ทำอะไรโง่เหมือนปรอทย่างนี้”

วันแรกในการทำหน้าที่เป็นครูบ้านนอกของพลากรผ่านพ้นไปได้ด้วยดี เขามีความสุขที่ได้อยู่กับเด็กๆ ที่สี่ชื่อและบริสุทธิ์ พอเลิกสอนแล้วเขาก็กลับบ้านพักครูที่ใช้เป็นที่พักอาศัย แล้วก็ไปซื้อของกินของเขา เมื่อบ้านหลังที่เขาอยู่เป็นบ้านหลังที่ติดกับบ้านพักของমনนา

ขณะที่মনนากำลังรดน้ำต้นไม้อยู่ข้างรั้ว เขาก็เผลอนำมาทักทายแบบที่เธอไม่ได้ตั้งใจ

“ขยันจังเลยนะคะ”

“อู๊ย!”

“ผมทำให้คุณตกใจอีกแล้ว”

“ก็คุณนั่นแหละ ชอบทำตัวเป็นพวกนินจาล่องหน นี่จะเผลอก็เผลอมาแบบไม่ทันให้ตั้งใจ”

“ขอโทษครับ”

“คุณอยู่บ้านพักหลังนี้หรือคะ”

“ครับ คุณทำหน้าที่เหมือนไม่ดีใจ”

“แล้วทำไมฉันจะต้องดีใจด้วย” หญิงสาวยังรักษาฟอร์ม เป็นผู้หญิงคงไม่งามที่จะแสดงออกว่าดีใจเหมือนกันที่รู้ว่าเธอมาอยู่บ้านใกล้ๆ

“ถ้าอย่างนั้นก็เหมือนผม เพราะผมดีใจที่ได้รู้ว่าได้อยู่บ้านใกล้คุณ” ชายหนุ่มไม่ได้ปกปิดความรู้สึกแท้จริงของตัวเองเลย

“ฉันมีเรื่องหนึ่งอยากถามคุณ”

“ผมพร้อมตอบทุกคำถามของคุณ แต่ผมจะขอถามคุณข้อหนึ่งเหมือนกัน”
“ถามอะไรคะ”

“เอาเป็นว่าคุณถามผมก่อนแล้วกัน”

“คุณขับรถเก่งคันหรู หน้าตาผิวพรรณก็พอจะบอกว่ามาจากตระกูลดี...”

“คุณแต่งงานครับ แต่ความสงสัยของคุณคืออะไร”

“แต่ทำไมคุณถึงเลือกมาเป็นครูที่นี่ ถ้าจะพูดจริงๆ ที่นี่เป็นบ้านนอก และ
ไม่ได้มีความเจริญเหมือนกรุงเทพฯ”

“คงเป็นชะตาฟ้าลิขิตที่นำพาให้ผมได้มาพบคุณ”

“อย่าล้อเล่นสิคะ”

“ผมไม่ได้ล้อเล่นเลย แต่จริงจังในสิ่งที่พูด”

“ถ้ายังพูดแบบนี้ฉันจะไม่พูดกับคุณอีก” หญิงสาวทำท่าจะเดินหนีเมื่อเขา
ทำให้เธอเขินขึ้นเรื่อยๆ

“เดี๋ยวก่อนสิคุณ”

“ถ้าอย่างนั้นก็ตอบมาสิ”

“ถึงบ้านผมจะมีเงิน แต่ความใฝ่ฝันของผมคือการมาเป็นครูต่างจังหวัด
ผมอยากมอบโอกาสให้เด็กๆ ที่ไม่มีอะไรทัดเทียมเด็กกรุงเทพฯ”

จิตวิญญาณการเป็นครูของเขาทำให้หญิงสาวรู้สึกประทับใจ

“ไม่ใช่ว่าหนืออะไรที่กรุงเทพฯ มาหรอกหรอคะ”

“คุณคิดว่าผมหนืออะไร”

“ฉันไม่รู้หรอก ว่าแต่คุณบอกว่ามีเรื่องจะถามฉันเหมือนกัน เรื่องอะไรคะ”

“คุณกับครูรัชตะเป็นแฟนกันหรือเปล่า” ชายหนุ่มกล้าถามสิ่งที่อยากรู้อย่าง
ตรงไปตรงมา

“ทำไมคุณถามฉันแบบนี้”

“ผมเห็นเขาสนิทสนมกับคุณ เมื่อตอนเช้าเขายังจับมือถือแขนคุณ ผมเลย
คิดอย่างนั้น”

“ไม่ใช่หรอกค่ะ เราเป็นแค่เพื่อนกัน”

“จริงนะครับ”

“คุณเห็นฉันเป็นคนชอบโกหกหรือคะ”

“ไม่ใช่อย่างนั้นหรอกครับ แต่ผมต้องการคำยืนยันเพื่อความแน่ใจเท่านั้น”

“แล้วฉันกับรัชจะเป็นเพื่อนหรือแฟนกัน มันเกี่ยวอะไรกับคุณด้วย”

“ถ้าเขาเป็นเพื่อน และคุณก็ยังไม่มีแฟน ผมจะได้เดินหน้าเต็มทีล่ะสิ”

“เดินหน้าอะไร”

“ก็เดินหน้าจีบคุณไงครับ”

ความเป็นคนตรงๆ ของเขาทำให้หญิงสาวยิ่งหน้าแดง

“ฉันไม่พูดกับคุณแล้ว ขอตัวนะคะ”

คราวนี้หญิงสาวเดินหนีไปตัวปลิว ขึ้นอยู่ตรงนั้นต่อ มีหวังเธอต้องแสดงความรู้สึกของตัวเองออกมาเป็นแน่

“ผมขอบคุณจริงๆ นะ แล้วผมก็มุ่งมั่นแล้วด้วยว่าจะจีบคุณเป็นแฟนให้ได้”

ชายหนุ่มยังตะโกนไล่ตามหลังเธอไป หญิงสาวได้ยืนชดักแอบอมยิ้ม